

KETTŐS PORTRÉ

Könnyű volt neki libegett
parázson nem a talp a láb
s vizen siklott belső szárnyai
ragadták tovább

De aki gyalog sorsokat
vett magára éles kövön
botorkált zúzódott inyén
keresű íz az öröm

Égben repes a himnikus
a másik merő disszonancia
és ki tolongna újabb
teherért hogy legyen miért
földvonzásra gondolnia

Takács Zsuzsa

A HASONMÁS

A legrémesebb kényszerképzetem az volt
a szakításunk után, hogy téged látlak
az Oktogonon valami rossz eszpresszó
utcára kitett asztalainál,
valahányszor a tanítványaimtól hazafelé
mentem, láttam, hogy ott téblábolsz,
és kisebb szívességek fejében egy pogácsát
vagy egy sajtosrolót fizetnek neked.
Minden alkalommal elállt a szívverésem:
ugyanaz az alkat, fejforma, körszakáll,
és – ne is haragudj – ugyanaz a kissé
kéregető testtartás, kiéheztettek?
vagy csak szeretetet koldulsz?
és az arcod kéjsóvár mindeközben.
Elképzeltem, hogy te vagy az,
kényszerítettem magamat, hogy elengedjem
a buszt, titokban néztelek, féltem persze,
hogy feltűnő lesz a viselkedésem,
és félreérti az a másik,
hogy biztosan nem hiszi, miért csinálom ezt,

még jó, ha megúszom annyival,
 hogy fizetek egy pogácsát neki, azaz: neked,
 mert hogy második személyben beszéltem
 magamban róla. De indokolatlan volt félnem,
 mert észre se vett, azaz: vettél,
 s a kínzó gondolat, hogy nem tetszem többé
 az ilyen típusú férfiaknak, mint ti,
 mély sebet ütött az önérzetemen.
 Míg tűnődtem mindezen, borzasztó helyzetbe
 sodortad magadat, fölajdultam szinte,
 egy cédulát bíztak rád ugyanis,
 a szomszédos OFOTÉRT-ba kellett menned,
 a taglejtésekből erre következtettem,
 a cédulán valami durva ajánlat állhatott,
 melyet ha visszautasít a fényképész
 kisasszony, téged pofoznak fel,
 s melyet ha nem, beáll majd ő is
 kínzóid közé; de te nyilván azt remélted,
 ha visszatérsz lihegve, leülhetsz újra
 a kártyázók közé, s bár elveszítetted minden
 pénzedet, hitelt kapsz (ismertem ráadásul
 a játék iránti szenvedélyedet).
 Vártad tehát a cédulát,
 magasból nyújtották először, majd hirtelen
 visszavették, s alulról, az asztal lábai
 közül lógatták elő, te utánakaptál
 valahányszor, szakasztott, mint egy kutya
 a csont után, én már rosszul voltam,
 te készségesen neveltél; a nevetésed
 ostorcsapásként zuhogott rám; így szoktál
 nevetni az egészen magasröptű vicceken.
 A közönség közben cserélődött,
 a buszok jöttek-mentek.
 Csakhamar befejezted a küldetésedet,
 pénzzel tértél vissza. Pecsétes öltönyödet
 nem ismertem, trópusi nyakkendődet sem:
 egy pálmafáról majmok lógtak alá rajta.
 Túlzás volna azt mondani, hogy sírtam,
 de a könnyeim peregtek befele.
 Révültségemből az unokatestvérem
 vert fel, azt hitte, buszra várok,
 nem tudta, hogy tőled veszem végső búcsúmat.
 Együtt szálltunk fel, kérdezte, mi történt.
 Mondtam, hogy meghaltak a tanítványaim,
 utoljára jövök ezen az útvonalon, ősz van,
 korhadnak a fák, kell-e még magyaráznom,
 dőlnek a sírkeresztek,
 nem kell, azt mondta, megért.